

- 1) bydgoskiego — 570 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Dąbrowa Biskupia, Gniewkowo, Inowrocław, Kcynia, Kruszwica, Mogilno, Pakość, Rojewo, Strzelno, Złotniki Kujawskie i Znin,
  - 2) chełmskiego — 290 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Dorohusk, Dubienka, Hańsk, Kraśniczyn, Leśniowice, Rejowiec Fabryczny, Rejowiec, Sawin, Siedliszcze, Wierzbica, Włodawa, Wola Uhruska i Wyrki,
  - 3) elbląskiego — 500 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Elbląg, Gardeja, Kwidzyn, Lichnowy, Malbork, Miłoradz, Nowy Dwór Gdański, Nowy Staw, Ostaszewo, Ryjewo, Sadlinki, Stegna i Sztutowo,
  - 4) kaliskiego — 415 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Blizanów, Ostrów Wielkopolski, Stawiszyn, Żelazków i Żerków,
  - 5) konińskiego — 415 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Babiak, Chodów, Dąbie, Grabów, Grzegorzew, Kłodawa, Łądek, Olszówka, Przedecz, Pyzdry, Słupca, Sompolno, Strzałkowo, Świnice Warckie, Wierzbinek, Witkowo i Zagórz,
  - 6) piłskiego — 80 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Białosłowie, Budzyń, Chodzież, Czarnków, Damasławek, Drawsko, Gołańcz, Kaczory, Lipka, Łobzenica, Margonin, Połajewo, Rogoźno, Ryczywół, Szamocin, Ujście, Wieleń, Wronki, Wysoka, Wyrzysk i Zakrzewo,
  - 7) płockiego — 30 ha (w tym co najmniej 10 ha uprawy maku o niskiej zawartości morfiny odmiany Soma), w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Bedlno, Dobrzelin, Krośniewice, Krzyżanów, Kutno i Łęczyca,
  - 8) przemyskiego — 400 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Chłopice, Gać, Jarosław, Kańczuga, Orły, Pawłosiów, Pruchnik, Przeworsk, Radymno, Rokietnica, Roźwienica, Sieniawa, Zarzecze i Żurawica,
  - 9) wrocławskiego — 780 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Aleksandrów Kujawski, Boniewo, Bytoń, Chodecz, Czernikowo, Dobrzyń nad Wisłą, Izbica Kujawska, Kikół, Koneck, Kowal, Lipno, Lubień Kujawski, Nieszawa, Piotrków Kujawski, Raciążek, Topólka, Wielgie, Włocławek i Zbójno,
  - 10) zamojskiego — 730 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Dołhobyczów, Gorzków, Izbica, Jarczów, Lubycza Królewska, Miączyn, Mircze, Telatyn, Tyszowce, Uchanie, Ułhówek, Werbkowice i Żółkiewka.
- § 2. Wielkość powierzchni przeznaczonych w roku 1989 pod uprawy konopi, prowadzone na podstawie umów kontraktacji zawartych z uprawnionymi jednostkami gospodarki uspołecznionej, ustala się na 4815 ha w skali kraju, w tym dla województw:
- 1) chełmskiego — 200 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Krasnystaw, Kraśniczyn, Leśniowice, Łopiennik Górny i Wojślawice,
  - 2) częstochowskiego — 15 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminie Olesno,
  - 3) kieleckiego — 107 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Działoszyce, Gnojno, Kije, Michałów i Pińczów,
  - 4) lubelskiego — 150 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Bychawa, Dzierzkowice, Fajslawice, Jabłonna, Kraśnik, Krzczonów, Piaski, Rybczewice i Zakrzówek,
  - 5) łomżyńskiego — 83 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminie Zbójna,
  - 6) ostrołęckiego — 167 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Lelis i Łyse,
  - 7) radomskiego — 173 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Ciepłówek, Iłża, Kazanów, Orońsko, Skaryszew, Tczów, Wolanów i Zakrzew,
  - 8) tarnobrzelskiego — 500 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Batorz, Chrzanów, Dzwola, Godziszów, Janów Lubelski i Szastarka,
  - 9) wałbrzyskiego — 600 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Ciepłowody, Dzierżoniów, Przeworno, Strzegom, Świdnica, Ząbkowice Śląskie i Ziębice,
  - 10) wrocławskiego — 220 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Kąty Wrocławskie, Kondratowice, Kostomłoty, Łągiewniki, Miękinia i Strzelin,
  - 11) zamojskiego — 2600 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Frampol, Goraj, Grabowiec, Radecznica, Rudnik, Skierbieszów, Sulów, Turobin, Wysokie, Zakrzew i Żółkiewka.
- § 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej
K. Olesiak

305

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ Z ZAGRANICĄ

z dnia 9 listopada 1988 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kontroli celnej i postępowania celnego.

Na podstawie art. 27, art. 30 ust. 3 i art. 55 pkt 1, 3 i 6 ustawy z dnia 26 marca 1975 r. — Prawo celne (Dz. U. z 1984 r. Nr 57, poz. 290 i z 1987 r. Nr 33, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 4 grudnia 1984 r. w sprawie kontroli celnej i postępowania celnego (Dz. U. Nr 57, poz. 291) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 29:

a) w ust. 5 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) deklaracja wartości celnej według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

5) świadectwo pochodzenia towarów.”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Dane, jakie powinno zawierać świadectwo pochodzenia towarów, oraz wypadki, w których stawki celne mogą być stosowane bez obowiązku doręczenia świadectwa pochodzenia towarów, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.”,

2) w § 30 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Urząd celny może rozpoznać zgłoszenie mimo niedoręczenia deklaracji wartości celnej, jeżeli niedoręczenie nastąpiło z przyczyn od zgłaszającego niezależnych. Rozpoznając zgłoszenie urząd celny wyznacza termin doręczenia deklaracji wartości celnej. Termin ten nie może przekroczyć 30 dni od rozpoznania zgłoszenia. Przepis ten

stosuje się odpowiednio do niedoręczenia świadectwa pochodzenia towarów.”,

3) w § 32 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W razie dopuszczenia towaru do obrotu na polskim obszarze celnym przed doręczeniem deklaracji wartości celnej, należności celne wymierza się niezwłocznie po upływie terminu określonego w § 30 ust. 2a.”,

4) dodaje się załączniki nr 1 i 2 w brzmieniu ustalonym w załącznikach nr 1 i 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Traci moc zarządzenie nr 87 Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej z dnia 30 listopada 1977 r. w sprawie zlecenia przedsiębiorstwom handlu zagranicznego czynności w zakresie wymierzania cła od towarów przywożonych w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Urz. MHZiGM Nr 8, poz. 73).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r.

Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą:
D. Jastrzębski

Załącznik nr 1 do rozporządzenia
Ministra Współpracy Gospodarczej
z Zagranicą z dnia 9 listopada
1988 r. (poz. 305)

DEKLARACJA WARTOŚCI CELNEJ

Oświadczamy, że:

1. Na podaną w zgłoszeniu celnym nr ..... wartość celną towarów składa się:

	w walucie obcej	w złotych
A. Cena zakupu towarów	.....	.....
B. Koszty zagraniczne		
a) transportu	.....	.....
b) ubezpieczenia	.....	.....
c) inne (jakie)	.....	.....

2. Przy obliczaniu wartości celnej zastosowano kurs z dnia ....., tj. dnia zgłoszenia towarów do odprawy celnej (tabela kursowa nr .....

3. Dokumentami stanowiącymi podstawę obliczeń są:

.....

4. Załącza się następujące dokumenty stanowiące podstawę wyliczenia wartości celnej:

.....

(pieczęć, data, podpis)

Uwaga: W razie objęcia jednym zgłoszeniem wielu rodzajów towarów, które kwalifikują się do różnych pozycji taryfy celnej (różnych stawek celnych), dla każdego rodzaju towaru deklarowana wartość powinna być podana odrębnie.

Załącznik nr 2 do rozporządzenia
Ministra Współpracy Gospodarczej
z Zagranicą z dnia 9 listopada
1988 r. (poz. 305).

**DANE, JAKIE POWINNO ZAWIERAĆ ŚWIADCTWO POCHODZENIA TOWARÓW, ORAZ WYPADKI,
W KTÓRYCH STAWKI CELNE MOGĄ BYĆ STOSOWANE BEZ OBOWIĄZKU PRZEDSTAWIANIA
TEGO ŚWIADCTWA**

§ 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres eksportera oraz importera,
- 2) numer kontraktu,
- 3) nazwę towaru określającą dostatecznie jego rodzaj oraz w miarę możliwości numer pozycji nomenklatury zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów,
- 4) wskazanie rodzaju transportu, a przy transporcie morskim również nazwę statku,
- 5) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem pochodzenia jest produktem naturalnym lub wytworzonym całkowicie w danym kraju, a w razie przetworzenia towaru, stwierdzenie, że nie mniej niż 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i materiałów kraju przetworzenia,
- 6) znaki i numery opakowania, liczbę sztuk i rodzaj opakowania oraz masę brutto i netto,
- 7) miejscowość i datę wystawienia świadectwa pochodzenia, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo pochodzenia oraz podpis osoby wystawiającej.

§ 2. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w kraju pochodzenia towaru.

2. Świadectwo pochodzenia towaru może być wystawione przez:

- 1) izby przemysłowe i handlowe,
- 2) inne instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i przez niego uznane.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli umowy handlowe stanowią, że świadectwa pochodzenia wystawiają w kraju pochodzenia towarów inne określone instytucje.

4. Uprawnienia izb przemysłowych i handlowych oraz innych instytucji (ust. 2 i 3) w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia podlegają weryfikacji przez placówki konsularne lub handlowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 3. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w języku angielskim lub francuskim, a dodatkowo może być wystawione w dowolnym innym języku obcym. Urząd celny może żądać tłumaczenia na język polski całego świadectwa lub tylko nazwy towaru.

2. Tłumaczenie świadectwa pochodzenia towaru może być również dokonane w kraju i jest wolne od uwierzytelnienia, chyba że urząd celny ma uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie, zwłaszcza nazwy towaru, jest właściwe.

§ 4. Poprawki dokonane na świadectwie pochodzenia towaru, zwłaszcza dotyczące danych odnoszących się do towaru, kraju pochodzenia i kraju przeznaczenia, powinny być omówione i stwierdzone podpisem oraz pieczęcią urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo.

§ 5. Świadectwo pochodzenia towaru nie jest wymagane, jeżeli:

- 1) pozwolenie przywozu, wydane stosownie do odrębnych przepisów, tak stanowi,
- 2) z deklaracji celnej nadawcy lub dokumentów przewozowych wynika, że towar jest przywożony bezpośrednio z kraju pochodzenia,
- 3) eksporter złoży na fakturze lub deklaracji celnej oświadczenie, że wszystkie wymienione towary pochodzą ze wskazanego kraju pochodzenia,
- 4) na towarze zamieszczono w sposób trwały oznaczenie kraju pochodzenia.

§ 6. Na wniosek zgłaszającego towar do odprawy celnej urząd celny może uznać duplikat świadectwa pochodzenia towaru, jeżeli zgłaszający uprawdopodobni, że oryginał nie może być przedstawiony wskutek zaginięcia.

§ 7. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być doręczone urzędowi celnemu przy zgłaszaniu towaru do odprawy.

§ 8. W razie przywozu większej partii towaru niż określona w świadectwie pochodzenia towaru, świadectwo to może być zastosowane przez urząd celny tylko do ilości towaru wymienionej w świadectwie, chyba że różnica nie przekracza 10% ilości towaru podanej w świadectwie pochodzenia i stwierdzonej w wyniku kontroli celnej.

§ 9. Towar, na który wystawiono świadectwo pochodzenia, może być zgłoszony do odprawy celnej partiami w jednym lub w kilku urzędach celnych.

UWAGA P.T. ABONENCI DZIENNIKA USTAW PRL!

Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów uprzejmie informuje, iż w najbliższym czasie ukaże się wydawnictwo pt.

Taryfa celna importowa

stanowiąca załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 października 1988 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 35, poz. 271).

Cena 1 egzemplarza wynosi **2.500 zł.**

Institucje, urzędy i osoby fizyczne, zainteresowane zakupem wydawnictwa, proszone są o dokonanie wpłaty na konto Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski Warszawa nr 1049-3157-222 z dopiskiem: „Taryfa celna importowa”.

Na odcinku wpłaty prosimy podać **czytelnie nazwę instytucji, urzędu lub imię i nazwisko zamawiającego, dokładny adres (nazwę ulicy, nr domu, nr kodu pocztowego i miejscowość) oraz liczbę zamawianych egzemplarzy.**

Wpłata stanowi zamówienie na wysyłkę wydawnictwa przesyłką poleconą, wobec czego nie należy składać osobnych zamówień i zawiadomień o dokonanej wpłacie.

Informacji udziela Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne. Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3
Administracja: Wydział Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71. 00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 694-67-50 i 42-14-78

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka” Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0714-1300-88.

Cena 24,00 zł